

Դանիել Վարուժան

Կալեր

Կալերու մեջ ես կը նըստիմ իմ երագուն
Հովանիին տակ էշիս՝
Որ քովս սա կոճղին կապած՝ կը շրփե
Ադու ծընոտը ուսիս:

Տափաստանին վըրա, խաղաղ, կը փըռվի
Ճերմակ ալիք մ'արևու՝
Որուն մեջ լյուղ կու գան դեգերն, և կըրիան
Եկեր է հոն տաքնալու:

Թևը հովին, ծանրացած գաղջ բույրերով,
Հագիվ ծույլ ծույլ կը շարժի:
Կովին ըստվերը փառահեղ լույսին վրա՝
Սև կարկըտան մ'է լայնշի:

Շինականն իր կահն ու կագմածը բերած՝
Հոն հիմներ է նո՛ր գյուղակ...
Հեռուն՝ լըքված իր մամռապատ շենին վրա
Կը հըսկե գամփոը մինակ:

Կալերուն մեջ դեզը՝ ծեփված արևով՝
Կարծես տընակ մ'է ոսկի:
Տերևախիտ ծառին գով շուքը կ'ըլլա

Առագաստ մը նոր հարսի:

Ու ես նըստած հովանիին տակ էջիս
Կ'երգեմ քաջերը հողին՝
Որոնք մանգաղն հագիվ կախած պատն ի վար՝
Կը կըրթեն ցուր՝ կամին:

Կ'երգեմ հոտաղն՝ որ կը հարթե կալատեղ
Լողքարի՛ն գինքը լըծած,
Մինչ քըրտինքով կը թըրջըվի շապիկն իր
Կուրծքին վըրա՝ պատրուտած:

Կ'երգեմ հարսերն՝ որ հինան դեռ մատերնուն՝
Կը մաղեն ժիր ժիր գարի.
Կը թափթըփին իրենց մաղին ծակերեն
Կարծես շիթեր գոհարի:

Կ'երգեմ մշակներն՝ որ սայլերուն կատարին
Աստվածներու պես կանգուն՝
Երկժանիով կատաղորեն կը քանդեն
Ճակատն հըսկա դեգերուն:

Կա՛մը կ'երգեմ՝ որ կը նավե շուրջն հունձքին
Իբրև հրագույն լիճի վրա,
Հետո ցորե՛նն աշխարհածուփ՝ որ արդեն
Հարդերուն մեջ կը լողա:

Օ՛, ի՛նչ քաղցր է երթալ խառնվիլ Էությամբ
Այդ սըրբագույն վաստակին.
Տըրեխներեղ մինչև մագերդ համակվիլ
Մըղեղներուն մեջ դեգին:

Փռուի կայծի՛ն, դաշտի հացի՛ն ի խնդիր

Ըլլալ Պա՛նը կալերուն,
Վերադարձնել ջաղացքներուն սրբտին մեջ
Իրենց երգերը անհուն: